

Sag 134/87

Androniki Vlachou
mod
Revisionsretten for De Europæiske Fællesskaber
»Afvisning«

Domstolens kendelse (Første Afdeling) af 24. september 1987 3633

Sammendrag af kendelse

Tjenestemænd — søgsmål — søgsmålsinteresse — ingen søgsmålsinteresse — afvisning
(Tjenestemandsvedtægten, art. 90 og 91)

DOMSTOLENS KENDELSE (Første Afdeling)
24. september 1987 *

I sag 134/87,

Androniki Vlachou, tjenestemand ved Revisionsretten for De Europæiske Fællesskaber, 21, rue Bertels, Luxembourg, ved advokat Victor Biel, Luxembourg, og med valgt adresse i Luxembourg på dennes kontor, 18A, rue des Glacis,

sagsøger,

* Processprog: Fransk.

mod

Revisionsretten for De Europæiske Fællesskaber, ved Michael Becker og Marc Ekelmans, Revisionsrettens Juridiske Tjeneste, som befuldmægtigede, og med valgt adresse i Luxembourg hos Revisionsretten for De Europæiske Fællesskaber, 29, rue Aldringen,

sagsøgt,

i det væsentlige angående en påstand om annullation af en afgørelse truffet af Revisionsrettens formand, hvorved denne ophævede bedømmelsen vedrørende sagsøgeren for perioden fra den 1. december 1984 til den 31. december 1985,

har

DOMSTOLEN (Første Afdeling),

sammensat af afdelingsformanden F. Schockweiler, dommerne G. Bosco og R. Joliet,

generaladvokat: C. O. Lenz
justitssekretær: P. Heim

efter at have hørt generaladvokaten

afsagt følgende

Kendelse

- 1 Ved stævning, indleveret til Domstolens Justitskontor den 28. april 1987, har A. Vlachou, som er oversætter i lønklasse LA 6 i den græske sektion af Revisionsrettens sprog-tjeneste, anlagt sag i det væsentlige med påstand om annullation af en afgørelse af 6. februar 1987, hvorved ansættelsesmyndigheden ophævede bedømmelsen vedrørende sagsøgeren for perioden fra den 1. december 1984 til den 31. december 1985.

- 2 Bedømmelsen vedrørende sagsøgeren blev udfærdiget den 27. februar 1986. Efter at sagsøgeren havde fremsat sine bemærkninger, og efter at en sagkyndig uden for institutionen, som var blevet anmodet om at foretage en gennemgang af sagsøgerens oversættelser, havde afgivet en erklæring, blev bedømmelsen ændret ved skrivelse af 16. maj 1986.
- 3 Sagsøgeren indbragte derefter bedømmelsen for appelbedømmeren, idet hun stillede krav om yderligere ændringer i positiv retning og om at få kendskab til den erklæring om hendes oversættelser, der var afgivet af den sagkyndige. Den 18. juli 1986 ændrede appelbedømmeren bedømmelsesrapporten vedrørende sagsøgeren. Herved blev bedømmelsen forbedret i overensstemmelse med en udtalelse fra Det Paritetiske Bedømmelsesudvalg. Appelbedømmeren afslog derimod at overgive den sagkyndiges erklæring til sagsøgeren med den begrundelse, at dokumentet også indeholdt en vurdering, som vedrørte en anden tjenestemand.
- 4 I medfør af tjenstemandsvedtægtens artikel 90, stk. 2, klagede sagsøgeren derefter over den ændrede bedømmelse. Ved skrivelse af 6. februar 1987 meddelte ansættelsesmyndigheden, at den erkendte, at den omstændighed, at sagsøgeren ikke havde fået den sagkyndiges erklæring forelagt — fordi den også angik en anden tjenestemand — havde medført, at bedømmelsesproceduren ikke var gennemført forskriftsmæssigt; ansættelsesmyndigheden havde derfor besluttet at ophæve bedømmelsesrapporten og lade foretage en ny bedømmelse for den pågældende periode. Den af sagsøgeren anlagte sag vedrører denne afgørelse.
- 5 Indledningsvis har Revisionsretten påstået sagen afvist med den begrundelse, at den omhandlede bedømmelsesprocedure er blevet ophævet, og at sagsøgeren derfor ikke har retlig interesse i at anlægge nærværende sag.
- 6 I henhold til procesreglementets artikel 92, stk. 2, kan Domstolen til enhver tid af egen drift efterprøve, om sagen skal afvises på grund af ufravigelige procesforudsætninger; afgørelse herom træffes i henhold til bestemmelserne i artikel 91, stk. 3 og 4, uden indledning af mundtlig forhandling.
- 7 Da sagens akter indeholder alle de oplysninger om parternes standpunkter, som er nødvendige for at træffe en afgørelse, findes der ikke anledning til at lade parterne afgive mundtlige indlæg.

- 8 Det følger af Domstolens faste praksis, at en sagsøger skal have fornøden søgsmålsinteresse (jfr. senest kendelse af 18. marts 1987, Bonkewitz-Linder mod Europa-Parlamentet, 13/86, Sml. s. 1417).
- 9 Det fremgår af sagen, at sagsøgeren i det foreliggende tilfælde har rejst indsigelse mod den pågældende bedømmelsesrapport, allerede fra dens første affattelse, og at indsigelserne har vedrørt såvel bedømmelsens indhold som spørgsmålet, om dens tilblivelse har været retmæssig. Det fremgår også af sagen, at Revisionsrettens ansættelsesmyndighed har truffet sin afgørelse om at ophæve bedømmelsen under henvisning til en argumentation, som sagsøgeren selv har fremsat i sin administrative klage, nemlig at bedømmelsen var behæftet med en mangel, fordi den erklæring, som var afgivet af en sagkyndig uden for institutionen, ikke var blevet meddelt sagsøgeren.
- 10 Herefter findes sagsøgeren ikke at have nogen interesse i, under en sag for Domstolen, at påstå ansættelsesmyndighedens afgørelse om at ophæve bedømmelsesrapporten annulleret. Som følge af den af ansættelsesmyndigheden truffede afgørelse har sagsøgeren fået mulighed for fuldt ud at gøre sin berettigede interesse i at opnå en korrekt bedømmelse af sine evner og kundskaber gældende under en ny bedømmelsesprocedure.
- 11 I stævningen har sagsøgeren anført, at den sagkyndiges erklæring, selv efter afgørelsen om at ophæve bedømmelsesrapporten, fortsat vil befinde sig i sagsakten hos den, der skal udfærdige den nye bedømmelse.
- 12 Som Revisionsretten med rette har fremført, må det imidlertid være åbenbart, at bedømmelsesproceduren for sagsøgerens vedkommende — efter ophævelsen af den pågældende bedømmelsesrapport — skal begynde forfra, og at de forhold og oplysninger, som er lagt til grund under den ophævede procedure, overhovedet ikke må tillægges betydning under den nye bedømmelsesprocedure.
- 13 Herefter vil den af sagsøgeren anlagte sag være at afvise på grund af manglende søgsmålsinteresse.

Sagens omkostninger

- 14 I henhold til procesreglementets artikel 69, stk. 2, dømmes den tabende part til at afholde sagens omkostninger. I henhold til procesreglementets artikel 70 bærer institutionerne imidlertid selv de udgifter, de har afholdt i sager anlagt af de ansatte ved Fællesskaberne.

Af disse grunde

bestemmer

DOMSTOLEN (Første Afdeling)

- 1) Sagen afvises.
- 2) Hver part bærer sine omkostninger.

Luxembourg, den 24. september 1987.

P. Heim
Justitssekretær

F. Schockweiler
Formand for Første Afdeling